Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ὁρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1914.* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 21*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

Ἀφοῦ ἀπήλαυσεν ἀρκετὰ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ θέαμα, ὁ Τζούλης εἶπε :

—Ἀλήθεια, ἡ θέα εἶνε ὡραία· ἀλλὰ τὸ ὕψος ! Εὐκολώτερα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Ἐϊφφελ. Τέλος πάντων, ἂς περιμένωμε !..

Ἀνησυχαστικαὶ ἀνακαλύψεις

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὰ παιδιὰ εἶδαν νὰ εἰσέρχωνται τρεῖς γυναῖκες μαροκιναί, σιωπηλαὶ καὶ μὲ τὰ πρόσωπα μισοσκεπασμένα. Ἐτοποθέτησαν ἐμπρός των ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι, πολὺ χαμηλό, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι, διάφορα φαγητὰ εἰς τερρίνες μὲ σκεπάσματα πήλινα. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐκλεκτά : ψητὸ κοτόπουλο, πήτα ἀπὸ κρέας περιστεριῶν, βούτυρον φρέσκον, μέλι εὐῶδες καὶ νερὸν δροσερώτατον. Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης ἔτρωγαν μὲ ὄρεξιν. Ἀλλ' αὐταὶ αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐτριγύριζαν καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσαν, σιωπηλαὶ ὡς φαντάσματα, ἐκίνησαν πολὺ τὴν περιέργειάν των.

«Ἡ θέα εἶνε ὡραία· ἀλλὰ τί ὕψος !»
(Σελ. 165, στ. α')

Ὁ Τζούλης ἐδοκίμασε νὰ νοίξῃ μαζί των ὁμιλίαν. Ἀλλὰ μὲ ὅλας του τὰς προσπαθείας, δὲν κατώρθωσε νὰ ταῖς ἀποσπάσῃ οὔτε λέξιν. Αὐτὸ πολὺ τὸν ἐστενοχωροῦσε, διότι, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ φίλος μας Τζούλης ἦτο χαρακτῆρας φαιδροῦ καὶ ὁμιλητικοῦ.

Τὴν ἰδίαν ὅμως ἐσπέραν τὸ μυστήριον αὐτὸ ἐξηγήθη.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος τὸ ἔβαλε πεῖσμα νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὰς ὑπηρετρίας, ἐδιάλεξε μίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ ἐπιμόνως μὲ λόγια καὶ μὲ παντομίμαν.

Πρὸς στιγμὴν τὰ παιδιὰ ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἐπιμονή των θὰ ντηρείβετο. Διότι ἡ Μαροκινὴ ἐκείνη τοὺς ἐχαμογελοῦσε καὶ τὰ μάτια της τοὺς ἐκόυτταζαν κατὰ τρόπον ἐκφραστικόν. Ἐπιτέλους ἄνοιξε καὶ τὸ στόμα της . . . . Ἀλλ' ἀντὶ νὰ προφέρῃ οἱανδήποτε λέξιν, τοὺς ἔνευσε μόνον νὰ κυττάξουν μέσα.

— Μπᾶ ! ἔκαμεν ὁ Τζούλης· θὰ μᾶς παίρνει γιὰ ὀδοντοϊατρούς.

Ἀλλὰ κυττάξας καλλίτερα τὸ στόμα τῆς ὑπηρετρίας, ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης: εἶδεν ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε τὴν γλῶσσαν κομμένην.

Ἡ ἄλλη, ἡ ὁποία ἐσήκωνεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τραπέζι, παρηκολούθησε μ' ἐνδιαφέρον τὴν παντομίμαν τῆς συντρόφου της καὶ κατόπιν, ἀνοίξασα καὶ αὐτὴ τὸ στόμα, ἔνευσεν ὅτι ἐπίσης δὲν εἶχε γλῶσσαν.

Συγχρόνως, δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας ὑπέδειξεν, ὅτι τῆς τὴν εἶχαν κόψῃ, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας, — ἐξαιρουμένου βέβαια τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Τζούλην πολὺ σκεπτικόν.

— Χμ ! ἐψιθύρισε τὴν ὥραν ποῦ ἔπιπτεν εἰς τὸ κρεββάτι του, πῶς θὰ μάθωμε λοιπὸν τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἐδῶ μέσα *καμμιά* ;

«Ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε τὴν γλῶσσαν κομμένην (Σελ. 165, στ. 6')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Κασμπᾶ

Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ἑβδομάδος, τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν φυλακισμένα εἰς τὸν πύργον τοῦ Κασμπᾶ, ἡ δὲ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν εἶχε μεταβληθῇ διόλου.

Δὲν ἔβλεπαν ἄλλον ἄνθρωπον, ἐκτὸς τῶν βωβῶν ὑπηρετριῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἔφερναν τὰ γεύματά των· δὲν ἤκουαν ἄλλον θόρυβον ἐκτὸς τοῦ ἀνέμου τῆς ἐσπέρας, καὶ δὲν διέκριναν, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκοπιᾶς των, ἄλλα ζωντανὰ πλάσματα, ἐκτὸς τῶν μικροσκοπικῶν ἀλόγων, τὰ ὁποῖα ἔβοσκαν ἐκεῖ κάτω, καὶ τῶν γυπῶν, οἱ ὁποῖοι διέγραφαν μεγάλους κύκλους πρὸ τοῦ παραθύρου των.

Ὁ Λουλοὺ ἐστενοχωρεῖτο φοβερὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ ἔκλαιγε συχνά.

Ὁ Τζούλης ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διὰ νὰ ἰατρεύσῃ τὰ πόδια του, ἦτο μᾶλλον εὐχαριστημένος.

Χάρις εἰς τὰ παρατεταμένα λουτρὰ ποῦ ἔκαμνεν, αἱ πληγαὶ των ἐπουλώθησαν ἐντελῶς. Ναὶ μὲν ἐχώλαινεν ἀκόμη ὀλίγον, διότι ὁ δεξιός του ἀστράγαλος δὲν ἐκινεῖτο, ἀλλ' ὁ νέος ἐδόξαζε τὸν Θεὸν ποῦ ἐγλύτωσε τύσον εὐθυνὰ ἀπὸ ἐκείνην τὴν περιπέτειαν.

Διατί ὅμως, παρὰ τὰς προβλέψεις του, ἡ φυλάκισίς των παρετείνετο;.. Ἀπὸ μέσα του ἀνησυχοῦσε· προσεπάθει ὅμως νὰ παρηγορῇ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν Λουλού.

— Ἐέρεις διατί δὲν βλέπομε πιὰ τὸν Μαρκήσιον; τῷ ἔλεγε. Φαίνεται ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς κ. Δυπὸν ἐπῆγεν αὐτοπροσώπως νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀπολύτρωσίν μας μὲ τὸν κ. Ρισανέλ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς σου δὲν ἔχει μαζί του τὰ χρήματα,—τὰ δύο ἑκατομμύρια, βλέπεις, εἶνε κατατεθειμένα εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ Χειμάρρου,—περιμένει ὡς που νὰ ἔλθουν ἄλλα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἢ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἦτο μὲν λογικὴ κ' ἐτίμα τὴν φαντασίαν τοῦ μαθητευομένου, ἀλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν κατόπιν, ἀπεῖχε πολὺ τῆς ἀληθείας.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι τῶν φυλακισμένων μας ἦσαν μακραί, μονότονοι, πληκτικαί.

Ἐσηκώνοντο ἐνωρὶς διὰ νὰ πολαμβάνουν τὸ ἔξοχον θέαμα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἔπειτα ἐπέστρεφαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἀργοὶ καὶ νυσταγμένοι, ἐπερνοῦσαν τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὰς πέντε, ἐξήρχοντο πάλιν εἰς τὴν ταράτσαν καὶ ἐκεῖ, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς τὸ λαμπρὸν πανόραμα τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως, ἤρχιζαν τὴν στερεότυπον συνομιλίαν: πόσον καιρὸν θὰ ἐχρειάζετο ὁ κ. Ρισανὲλ διὰ νὰ εὕρῃ χρήματα καὶ νὰ πληρώσῃ τοὺς λῃστάς; πότε ὁ Λουλοὺ θὰ ἐπανέβλεπε τοὺς γονεῖς του καὶ ὁ Τζούλης τὸν καλὸν ἀρχιμάγειρον πατέρα του;

— Φυλακισμένος ἤμουν καὶ στὸ Παρίσι, ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς Λουλοὺ· ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ἐκείνη τὴ φυλακὴ τὴν προτιμῶ ἀπὸ αὐτή!

Ὁ Τζούλης ἤκουε τὰ παράπονα τοῦ φίλου του ἀπαθώς. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐμελετοῦσα κάποιον σχέδιον. Μαζὶ μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν του ἀνέλαβε καὶ ὅλην του τὴν εὐθυμίαν καὶ κάθε τόσον ἔλεγεν εἰς τὸν Λουλού:

— Ἂς εἶνε ὅμως· ἂν ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφίσουν πάρα πολὺν καιρὸ ἐξῶ μέσα, πρέπει νὰ τοῦ δίνουμε!.. Ἀ, ἐγὼ ἄρχισα νὰ βαριέμαι πολὺ αὐτὸ τὸ Πάλας-Ὀτέλ... Γκαρσόν! τὸ λογαριασμό κ' ἐν ἀμάξι!

— Νὰ φύγωμε; ἀπεκρίνετο ὁ Λουλού· μὰ πῶς; Καὶ πτερὰ νὰ εἴχαμε, πάλι δὲν θὰ μπορούσαμε.

Ἡ ὄψις τοῦ μαθητευομένου ἐρωτίσθη.

— Ἀκριβῶς, εἶπε, εἶνε ζήτημα πτερῶν... ἄφισε νὰ ἰδοῦμε!

— Μὰ τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἀνυπομονήσας ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις φράσεις τοῦ φίλου του.

«Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Λουλού...»
(Σελ. 166, στ. 6')

— Περίμενε λιγακὶ ἀκόμη καὶ θὰ μάθῃς! τοῦ εἶπεν ὁ Τζούλης. Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἀνετράφης ἐσὺ γιὰ νάχῃς ὑπομονή!

«*Ὁ Κατακτητής*»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἅμα αἱ βῶβαι ὑπηρέτριαι ἐσήκωσαν τὸ τραπέζι καὶ ἐξῆλθον, κλειδώσασαι, ὅπως πάντοτε, τὴν μεγάλην θύραν, ὁ Τζούλης ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν μικρὸν ἐργαλεῖον.

Ἦτο ἓν εἶδος τελειοποιημένου ἀγκίστρου, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ μόνος του ἀπὸ ἕνα πηροῦνι, μεταχειρισθεὶς ὡς λίμαν τὰς σκληρὰς πέτρας τοῦ τοίχου.

«Ὁ κυμβὸς κύριος ἐπῆρε τὸ ἄγκιστρον...»

—Τ' εἶν' αὐτό, ἠρώτησεν ὁ Λουλού, νομίσας ὅτι ὁ φίλος του τοῦ εἶχε κάμῃ καινένα παιγνίδι, διὰ νὰ περνᾷ τὰς ὥρας του.

—Αὐτό, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, εἶνε ἓν θαυμάσιον ἐργαλεῖον, νεωτάτου τύπου, ποῦ θὰ τοῦ ἄξιζε νὰ βραβευθῇ εἰς τὴν Ἔκθεσιν.

—Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃς;

—Τώρα θὰ ἰδῆς.

Εὑρίσκοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ἀπὸ βιβλιοθήκας.

Ὁ Τζούλης διηυθύνθη εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐρμάρια καὶ εἶπε:

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει μέσα. Αὐτὸ θὰ εἶνε διασκεδαστικώτερο, παρὰ νὰ καθόμαστε καὶ νὰ ξύνωμε τὰ νύχια μας.

Εἰσήγαγε τότε τὸ ἐργαλεῖον του εἰς τὴν κλειδαριὰν καὶ μετὰ τρεῖς-τέσσαρας δοκιμάς, ἐφώναξε μὲ χαράν:

—Νά το!

Ἀμέσως τὸ ἐρμάρι ἐκεῖνο ἤνοιξε, καὶ ἀπεκαλύφθη μία συλλογὴ βιβλίων, ἡ ἱποία κατενθουσίασε τὸν μαθητευόμενον.

Ἦσαν διάφορα συγγράμματα νομικά, ἐπιστημονικά, ναυτικά, μεταλλειολογικά, μία συλλογὴ τῶν περιφήμων δικῶν τοῦ κόσμου, ὅλη ἡ σειρὰ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν, καὶ τέλος καμμία ἑκατοστὴ μυθιστορήματα.

Ὁ Τζούλης ἔψαχνεν εἰς αὐτὰ τὰ βιβλία ὡς διὰ νὰ εὕρῃ τὸ πλέον ἐνδιαφέρον, καὶ ἔξαφνα ἀνέκραξε:

—Νὰ! αὐτὸ εἶνε!

Ἐκρατοῦσε ἕνα μεγάλον βιβλίον, εἰς σχῆμα γεωγραφικοῦ Ἄτλαντος, τὸ ὁποῖον ἀπέθεσεν ἀνοιχτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Λουλοὺ ἔσκυψεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον του καὶ ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως, ἰδὼν εἰς τὸ μέσον μιᾶς σελίδος τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου, τριακοντατοῦς περίπου καὶ κομψότατα ἐνδεδυμένου, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Μ' αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος Δίκ, εἶπεν, ὁ φίλος τοῦ μπαμπᾶ, ποῦ ἤρχετο στὸ σπίτι μας, τώρα τελευταία, κ' ἔπαιζε μαζί του σκάκι.

—Ἀ μπᾶ! ἔκαμεν ὁ Τζούλης. Ὁπωσδήποτε, θὰ μάθωμε τώρα ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος, γιατὶ ἔχει ἀπὸ κάτω ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐφημερίδα.

Καὶ ἀνέγνωσε τὰς ἀκολούθους γραμμάς, κολλημένας κάτωθεν τῆς εἰκόνος:

«*Ὁ Κατακτητής*:— Εἴμεθα εὐτυχεῖς παρέχοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πληροφορίας τόσον περιέργους ὅσον καὶ ἀγνώστους, περὶ ἑνὸς μυστηριώδους προσώπου, ἐντελῶς μυθιστορηματικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε γνωστὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ὁ Κατακτητής*.

«Τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη, ὁ Κατακτητὴς αὐτὸς ἀνεμίχθη εἰς ὅλα τὰ μεγάλα λῃστρικὰ καὶ λωποδυτικὰ ἐγκλήματα τοῦ κόσμου.

«Ἰχνη τῆς συνεργασίας του ἀνευρίσκονται εἰς τὴν κλοπὴν τῶν ἓξ ἑκατομμυρίων ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ τραίνου τοῦ Φονταινεμπλώ, εἰς τὴν τολμηρὰν ἀπόπειραν λῃστείας τὴν γενομένην ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου *Λὰ Τουραίν*, καὶ τέλος εἰς τὴν λεηλασίαν τοῦ Μουσείου τοῦ Νεβέρ.

«Ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς καταδιώκεται λυσσωδῶς ἀπὸ ὅλας τὰς ἀστυνομίας τοῦ κόσμου, καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε διέφυγε. Μόνον τῷ 1911 συνελήφθη εἰς τὸ Λονδῖνον ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἀστυνομικοῦ Μπέλιν, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ὑπὸ πολὺ περιέργους περιστάσεις, μαρτυρούσας ὅτι ἔχει συνενόχους μυστηριώδεις καὶ ἰσχυρούς.

«Φαίνεται ἄλλως, ὅτι ἡ καταπληκτικὴ ὀργάνωσις τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ λωποδύτου ἔχει διακλαδώσεις εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Παντοῦ εἶνε ἐγκατεστημένοι πράκτορές του, οἱ ὁποῖοι τῷ ὑποδεικνύουν καὶ τῷ προετοιμάζουν τὰ μεγάλα κόλπα.

«Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ καλός σας Δὶκ παρουσιάζεται, δρᾷ, ἐξαφανίζεται, καὶ εἰς τὴν κολοσσιαίαν του περιουσίαν προστίθενται ἀκόμη μερικὰ ἑκατομμύρια.

«Ἡ σύλληψίς του εἶνε ἀκατόρθωτος, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει, φαίνεται, τὸ χάρισμα νὰ εἶνε παντοχοῦ παρών. Μόλις σημειωθῇ ἡ παρουσία του εἰς τὸ Παρίσι, μανθάνουν ἔξαφνα ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ Βουένος Ἄϋρες. Καὶ μολονότι ἀποστελεῖ τὸν στόχον ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ κόσμου, μολονότι ἔχει ἐπικηρυχθῆ, καὶ μολονότι ὁ μοναδικὸς πόθος δέκα χιλιάδων ἀνθρώπων εἶνε ἡ σύλληψίς του, ὁ μεγάλος αὐτὸς λωποδύτης κατορθώνει νὰ διαφεύγῃ ὅλα τὰ δίκτυα ποῦ εἶνε στημένα ἐναντίον του.

«Μετὰ τὴν κλοπὴν τῆς Τραπέζης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε περὶ τοῦ Κατακτητοῦ. Μερικαὶ ὅμως τολμηραὶ λῃστεῖαι, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν ἐσχάτως εἰς τὸ Ρίο-Νέγκρο τῆς Ἀργεντινῆς, φαίνεται ὅτι εἶνε ἰδικά του κατορθώματα ἢ τουλάχιστον κανενὸς ἐκ τῶν πρακτόρων του.

«Ὁπωσδήποτε, εἰμποροῦμεν νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι εἰς τὴν ἠρεμίαν κανενὸς ἀπὸ τὰ πολυάριθμα κρυσφύγετά του, ὁ κακοῦργος προετοιμάζει καμμίαν νέαν ἐκλεκτικὴν ἐπιχείρησιν. Ἂς ἀναμένωμεν!»

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ Τζούλης ἔμεινε μίαν στιγμὴν σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα ἠρώτησε τὸν Λουλού:

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ κύριος ποῦ παριστᾷ αὐτὴ ἡ εἰκών, εἶνε ὁ ἴδιος ποῦ ἤρχετο εἰς τὸ σπίτι σας;

— Βεβαιότατος, ἀπεκρίθη ὁ μικρός. Ὁ μπαμπᾶς τὸν ἐγνώριζε στὴ Λέσχη· μᾶς εἶπε μάλιστα, ὅτι ἦταν ἕνας ὑπέρπλουτος Ἄγγλος κ' ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος γιὰ τὴ γνωριμία του.

Ὁ μαθητευόμενος ἐσηκώθη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΘΕΪΣΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Μὲ ἠρώτησαν πολλοί, ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ «ἀθεΐσταὶ τοῦ Βόλου», οἱ ὁποῖοι δικάζονται ὁλονὲν εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ τί ἰδέαν ἔχω δι' αὐτὴν τὴν δίκην. Ἐκτὸς τοῦ κ. Δελμούζου — τοῦ πρώην διευθυντοῦ τοῦ Προτύπου Παρθεναγωγείου Βόλου, τὸν ὁποῖον κάποτε ἐγνώρισα ὀλίγον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῦ ὁποίου ἐδιάβασα μερικὰς μελέτας παιδαγωγικάς,—δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλον. Οὔτε τὴν δικογραφίαν βέβαια ἐμελέτησα, διὰ νὰ ξεύρω τί ἔκαμαν καὶ διατὶ ἀκριβῶς κατηγοροῦνται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Μόνον εἰς τὰς ἐφημερίδας βλέπω κάποτε τηλεγραφικὰς περιλήψεις τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης. Καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐσχημάτισα τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους εἶνε, νὰ σᾶς τὸ πῶ καθαρά, μισοπάλαβοι. Ἄνθρωποι δηλαδὴ μὲ χαλασμένα κεφάλια, οἱ ὁποῖοι, εἴτε ἐδιάβασαν φυλλάδες ἄλλων παλαβῶν, εἴτε δὲν ἠμπόρεσαν νὰ καταλάβουν καὶ νὰ χωνεύσουν μερικὰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας—π.χ. τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως,—ἔφθασαν εἰς τὰ παραλογώτερα τῶν συμπερασμάτων, π. χ. ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός! Τὸ δὲ χειρότερον, ἐνοοῦσαν νὰ κάμνουν κ' ἐπίδειξιν τῆς...σοφίας των, ἢ νὰ προσηλυτίζουν εἰς τὴν ἀθεΐαν καὶ ἄλλους, ὁμιλοῦντες, συζητοῦντες καὶ... βλασφημοῦντες δημοσίᾳ.

Δυστυχῶς, πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν παθαίνουν ἔτσι. Ἡμιμαθεῖς καὶ ἀκριτοι, διαβάζουν ὅ,τι τύχῃ, παραγεμίζουν τὸ κεφάλι των μὲ γνώσεις ἀτάκτους, παρεξηγοῦν τὴν ἐπιστήμην, μὲ τὴν ὁποίαν ἀτελέστατα γνωρίζονται, συγχύζουν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μανθάνουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐξ ἀκοῆς καὶ ἐπιπολαίως, καὶ καταντοῦν ἄθεοι. Ἐν ὀνόματι δὴθεν τῆς Ἐπιστήμης! Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν πλάνην τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ Δαρβῖνος ὁ ἴδιος, τὸν ὁποῖον διαρκῶς ἐπικαλοῦνται, κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ἄθεος. Ἀπεναντίας ἐπίστευεν, ὅτι ἡ θεωρία του περὶ ἐξελίξεως ἀνεδείκνυεν ἀκόμη περισσότερον τὴν δύναμιν καὶ τὰ μεγαλεῖον ἑνὸς Θεοῦ Δημιουργοῦ. Κάθως θὰ ἠκούσατε, ὁ Δαρβῖνος, ἕνας Ἄγγλος φυσιοδίφης, ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους, ἔφθασε διὰ τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἐπλάσθησαν ὅλα διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἀρχικοὺς τύπους, παρήχθη βαθμηδὸν διὰ τῆς ἐξελίξεως ὅλη αὐτὴ ἡ ποικιλία τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν. Καὶ λέγει ὁ μέγας ἐπιστήμων Δαρβῖνος εἰς τὸ τέλος ἑνὸς τῶν συγγραμμάτων του: Κατὰ τί βλάπτει ἡ θεωρία μου τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ; Εἴτε ἐπλάσθησαν ὅλα τὰ ζῶα χωριστά, εἴτε ἔγειναν εἰς τὴν ἀρχὴν δύο-τρία, ἢ ἕνα μόνον πρωτόζωον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθησαν τὰ ἄλλα, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον; Καὶ μάλιστα, ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ δὲν φαίνεται ἀκόμη θαυμαστοτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα, ὅταν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἓν μόνον πρωτόζωον ἐπλάσθη ὑπ' Αὐτοῦ οὕτω πως, ὥστε νὰ παραγάγῃ ὁλόκληρον τὸ ζωϊκὸν βασίλειον; — Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου εἰμπορεῖ νὰ παραδέχεται κανείς, καὶ πάλιν νὰ πιστεύῃ εἰς Θεὸν δημιουργὸν καὶ κύριον τοῦ παντός. Καμμία ἄλλη ἐπίσης «ἐπιστημονικὴ» θεωρία δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς ἀθεΐας. Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν καὶ ἐξηγοῦν τὰ φυσικὰ φαινόμενα· ἀλλὰ σταματοῦν εἰς τὸ πρῶτον αὐτῶν Αἴτιον, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν Ἐπιστήμην εἶνε μυστήριον ἀνεξερεύνητον. Ὅλοι δὲ συμφωνοῦν, ὅτι τὸ πρῶτον αὐτὸ Αἴτιον, τὸ ἔξω τῶν ὁρίων καὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐπιστήμης, εἶνε ὁ Θεός. Ὅταν λοιπὸν ἀκούτε, ὅτι ὁ Ἄλφα ἢ ὁ Βῆτα εἶνε ἄθεος «ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπιστήμης», νὰ λέτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀμαθής, ἀνόητος, παλαβός.

Δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι εἶνε καὶ διὰ τὴν λαιμητόμον ἢ διὰ τὴν φυλακήν! Οἱ πλανώμενοι περὶ τοῦ Θεοῦ εἶνε δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ἄξιοι οἴκτου ἢ τὸ πολὺ-πολὺ φρενοκομείου. Ὄχι ὅμως καὶ τιμωρίας. Δι' αὐτὸ θὰ ἠκούσατε ἴσως ἢ θὰ ἐδιαβάσατε εἰς ἐφημερίδας, ὅτι ἡ δίκη τοῦ Ναυπλίου εἶνε μεσαιωνισμὸς καὶ βαρβαρότης. Ἐπέρασεν ἡ ἐποχὴ ποῦ ἔστελλαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ βασανιστήρια διὰ τὰς θρησκευτικὰς των ἰδέας. Σήμερον εἶνε καθένας ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ τὴν ἰδέαν του, εἴτε ὀρθὴν εἴτε ἐσφαλμένην. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ πολιτισμός. Σᾶς εἶπα τί ἰδέαν ἔχω περὶ τῶν ἀθέων τοῦ Βόλου. Ἀλλ' ἂν ἤμουν δικαστής ἐγώ, δὲν θὰ τοὺς κατεδίκαζα. Ἐκτὸς ἂν ἔχουν κάμῃ καὶ καμμίαν κακὴν πρᾶξιν, κανὲν ἔγκλημα. Διότι δὲν θὰ ἤθελα νὰ μὲ καταδικάσῃ κ' ἐμὲ ἕνας ἄλλος δικαστής, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τυχὸν ἄλλας ἰδέας ἀπὸ τὰς ἰδικάς μου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 157)

Ἡ συμμορία Πλὸκ ἀνέπνευσεν, ὅταν ἐνόησε ὅτι ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὸν Ἐρβελίν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γιατρὸς Καχύ, μετὰ τὴ δεύτερα του ἐπίσκεψι στὸ σπίτι τοῦ Λερά, κατέβηκε τὴν λεωφόρον τῆς πολίχνης. Ἐκεῖ ἐπῆρεν ἕνα ἁμάξι καὶ εἶπε στὸν ἁμαξηλάτην:

— Πήγαινέ με στὴν προκυμαία τῶν Χρυσοχόων, στὴν Δημοσία Ἀσφάλεια.

Ἔφθασε στὴ Δημοσία Ἀσφάλεια μετὰ τὸ μεσημέρι, κατὰ τὰς δωδεκάμισι, καὶ μόλις ἐπρόλαβε τὸν κ. Κράμπ, τὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ποῦ ἑτοιμάζετο νὰ φύγῃ γιὰ νὰ γευματίσῃ.

Ὁ κ. Κράμπ ἐγνώριζε τὸν γιατρὸν Καχὺ καὶ τὸν ὑπεδέχθη ἐγκαρδίως.

— Πῶς ἐδῶ, γιατρέ, τέτοια ὥρα;

— Πῶς ἐδῶ, κύριε Κράμπ; Ἡ ἀστυνομία σας, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πελὸ ἄσχημα διωργανωμένη, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ξέρετε τίποτε.

— Τί λοιπόν, τί συμβαίνει;

— Ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ Ἐρβελίν, σκοτώθηκε αὐτὴ τὴ νύκτα.

— Ὁ Ἐρβελίν! Τί μοῦ λέτε! ἔκαμεν ὁ κ. Κράμπ κάτωχρος. Ὁ Ἐρβελίν σκοτώθηκε! Μὰ πῶς; ἀπὸ ποῖον;

— Μὰ ἀπ' τὴ συμμορία Πλὸκ.

— Τί δυστύχημα! Τί φοβερὸ δυστύχημα!

— Γι' αὐτὸν ναί. Ἀλλ' ἂς εἴμεθα πιὸ ψύχραιμοι. Ἕνας ἀστυνομικὸς περισσότερο ἢ ἕνας ὀλιγώτερο, τὸ ἴδιο κάνει· θ' ἀντικαταστήσετε τὸν Ἐρβελίν κι' ἡ δουλειὰ τελειώνει.

— Κύριε Καχύ, ὁ Ἐρβελίν δὲν ἀντικαθίσταται!

— Ἀλήθεια ;ῶ, πόσο μ' εὐχαριστεῖτε μὲ τὴν ὁμολογία σας αὐτή, κύριε διευθυντά!

Καὶ μονομιᾶς ὁ γιατρὸς Καχὺ ἔβγαλε τὴν ψεύτικη μύτη του, τὸ ψεύτικο γενάκι του καὶ τὴν περούκα του, καὶ ξαναγένηκε Ἐρβελίν.

— Ἆ! πονηρέ, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Κράμπ. πῶς μ' ἐτρόμαξες!

— Σούτ! ἔκαμεν ὁ Ἐρβελίν, πρέπει γιὰ μερικὲς ἡμέρες ὅλοι νὰ μὲ νομίζουν πεθαμένο.

Καὶ διηγήθηκε στὸν διευθυντή του ὅλα τὰ καθέκαστα ποῦ μᾶς εἶνε γνωστά.

— Μόλις, εἶπε, εἶχα ἀκούσῃ τὸν Πλὸκ νὰ ὁμιλῇ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς λεωφανοθήκης, κι' ἕνα κεραμίδι ἐγλύστρησε κάτω ἀπ' τὸ πόδι μου κι' ἔπεσε στὴν αὐλή. Ἔσπευσα πρὸς τὸ σχοινί μου μὲ τοὺς κόμπους γιὰ νὰ ξεφύγω. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ σηκωνόμουν ὄρθιος γιὰ νὰ περάσω στὴ διπλανὴ στέγη, ἐπυροβόλησαν ἐναντίον μου δυὸ φορές. Ἡ μία σφαῖρα ἐτρύπησε τὸ καπέλλο μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔπαθα τίποτε καὶ βρέθηκα προφυλαγμένος πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Ἀμέσως μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ προσποιηθῶ ὅτι ἔπεσα ἀπ' τὴ στέγη γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν καταδίωξι. Ἐπῆρα δυὸ τρεῖς χοῦφτες ἀσβέστι καὶ τοῦβλα καὶ τὴς ἔρριξα κάτω στὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο μου. Ἀπ' τὴ διπλανὴ αὐλὴ οἱ λῃστὰι δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τίποτε, τ' ἄκουσαν ὅμως ὅλα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ἤμουν ἐν ἀσφαλείᾳ στοῦ φίλου μου Λερά.

«Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ γιατρὸς ἀνεχώρησε.» (Σελ. 157, στ. γ')

— Μὰ γιατί, ἐρώτησε ὁ κ. Κράμπ, ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μὲ τὸν γιατρὸ καὶ μὲ τὴν ἅμαξα τοῦ νοσοκομείου, ποῦ τὴν ὡδήγησαν στὸ νεκροσκοπεῖον;

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου ἀπαρατήρητος. Καὶ δὲν ἀμφέβαλλα, ὅτι οἱ λῃστὰι παρακολουθοῦσαν. Ἐπέτυχα τὴν ἅμαξα τοῦ νοσοκομείου χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ γιατροῦ Καχύ, ποῦ εἶχε ἀκόμη τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσῃ ἕνα καπέλλο του καὶ μιὰ ρεδιγκότα του. Ὁ Λουδοβίκος Λερὰ ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ κι' ἐπῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὴ ρεδιγκότα. Κι' ἀπὸ 'κεῖ ἐπῆγε στοῦ ἐξαδέλφου μου τοῦ κομμωτοῦ, καὶ μοῦ ἔφερε κι' ὅ,τι ἄλλο μοῦ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ μεταμορφωθῶ. Ἀμέσως θὰ ἐννοήσετε τὸν λόγον τοῦ στρατηγήματός μου. Ἀφοῦ ἐγὼ ἀνεκάλυψα τοὺς σκοποὺς τῆς συμμορίας Πλὸκ, φυσικὰ οἱ λωποδύται ἢ θὰ παραιτοῦντο προσωρινῶς ἀπὸ τὰ σχέδιά τους ἢ θὰ ἔπαιρναν νέας ἀποφάσεις. Τώρα ποῦ ἔμαθαν ὅτι ὁ Ἐρβελίν σκοτώθηκε δὲν θὰ μεταβάλουν τίποτε ἀπὸ τὸ πρόγραμμά τους καὶ θὰ ἐνεργήσουν ἀφόβα. Τὴν Τετάρτη ὅμως, στὰς ἐννέα τὸ βράδυ, θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ στὸ σταθμὸ τοῦ ἁγίου Λαζάρου γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσω. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνο νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ προσλάβω στὴν ἀποστολὴ αὐτὴ καὶ τὸν συνάδελφό μου Δυβάλ.

«Εἶδαν ἕνα καπέλλο, τρυπημένο ἀπὸ σφαῖρα ρεβόλβελ...» (Σελ. 157, στ. α')

— Τὸν Δυβάλ καὶ ἀκόμη ποιὸν ἄλλον;

— Μὰ ὁ Δυβάλ μονάχα θ' ἀρκέσῃ.

— Ὄχι, δὲν θ' ἀρκέσῃ. Οἱ λῃστὰι θὰ εἶνε τρεῖς καὶ ἡ πάλη θὰ εἶνε ἄνισος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

Πρόσωπα:

ΚΥΡΙΑ ΚΛΑΡΙΔΟΥ, *60 ἐτῶν.*
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, *ἔγγονός της, 15 ἐτῶν.*
ΚΑΛΥΨΩ, *ἐγγονή της, 14 ἐτῶν.*
ΙΑΚΩΒΟΣ, *μικρανεψιός της, 14 ἐτῶν.*
ΙΑΚΩΒΟΣ *ἐξ Ἀθηνῶν, 13 ἐτῶν.*
ΜΑΡΙΑ, *ὑπηρέτρια τῆς κυρίας Κλαρίδου.*

Ἡ σκηνὴ εἰς μίαν ἔξοχὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἁπλῆ αἴθουσα ὑποδοχῆς, παράθυρον εἰς τὸ βάθος, θύραι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καθίσματα, τραπέζαι, κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ *καὶ ἡ* ΚΑΛΥΨΩ, *καθήμενοι ἐμπρὸς εἰς μίαν τράπεζαν, ξεφυλλίζουν μὲ ὀκνηρίαν εἰκονογραφημένα περιοδικά.*

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΛΑΡΙΔΟΥ *εἰσερχομένη μὲ τὸ καπέλο εἰς τὸ κεφάλι, κρατεῖ μίαν ἐπιστολήν.*

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ: — Ἰδού ἕνα γράμμα ποῦ μᾶς φθάνει, καθὼς φαίνεται, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, ἕνεκα τῆς κακογραμμένης διευθύνσεως. Φανταστῆτε ἐὰν εἶνε καὶ κατεπεῖγον!.. Ἀναγνωρίζω τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀνεψιᾶς μου ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τί μᾶς γράφει; (*Ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει:*) Ἆ! νὰ καὶ ἕνα εὐχάριστον νέον! μοῦ ἀναγγέλλει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ υἱοῦ της Ἰακώβου. Εἶμαι κατευχαριστημένη, παιδιά μου, διότι σκέπτομαι ὅτι ὁ ἐξάδελφός σας θὰ σᾶς χαρίζῃ μίαν εὐχάριστην συντροφιάν, τὴν ὁποίαν δὲν εὑρίσκετε δυστυχῶς εἰς ἐμέ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ *καὶ* ΚΑΛΥΨΩ: — Ὦ γιαγιά!

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ (*συνεχίζουσα τὴν ἀνάγνωσιν:*) Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι φθάνει σήμερον, καθὼς γράφει, καὶ ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ ἐξέλθω. Θὰ ὑπάγω εἰς μίαν γραῖαν φίλην μου, ἡ ὁποία ἀσθενεῖ, καὶ μοῦ ἐμήνυσεν ὅτι μὲ περιμένει ἀνυπομόνως.

ΚΑΛΥΨΩ: — Ἀλλά, γιαγιά, νομίζω ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Ἀριστείδης θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Ἰάκωβον, καὶ δὲν πρέπει γι' αὐτὸ ν' ἀφίσετε νὰ σᾶς περιμένῃ ἡ ἄρρωστη φίλη σας.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (*προθύμως:*) — Ἔχει δίκηο ἡ Καλυψώ, γιαγιά· ἐὰν ἔλθῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας, θὰ φερθοῦμε ὅπως πρέπει.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ: — Εὐχαριστῶ, παιδιά μου, γιὰ τὴν καλή σας διάθεσι, καὶ πιστεύω νὰ τὰ καταφέρετε καλά.

ΚΑΛΥΨΩ: — Μάλιστα, μάλιστα, γιαγιά, πηγαίνετε καὶ μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ κάμωμεν τὴν πρέπουσαν ὑποδοχὴν εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν συγγενῆ, ὡς νὰ τὸν ἐγνωρίζαμεν πρὸ πολλοῦ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ἄλλως τε δὲν χρειάζεται καὶ πολλά, ἕνα παιδὶ ποῦ ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν ἕως τώρα εἰς τὴν ἐξοχήν.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ: — Ἆ, μὴ τὸν νομίσετε γιὰ κανένα χωρικόν. Ὄχι! εἶνε πολὺ μορφωμένος, καὶ πολὺ εὐγενής, καθὼς ἤκουσα. Τέλος, ἂς μὴ χάνωμεν τὸν καιρόν μας. Ἐγὼ φεύγω καὶ θὰ ἔλθω ὅσῳ ἐνωρίτερα μπορέσω. (*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ *καὶ* ΚΑΛΥΨΩ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, (*μὲ ὕφος πονηρόν:*) — Τί σκέπτεσαι γι' αὐτὸν τὸν ἐξάδελφον ποῦ μᾶς ἔρχεται ἔτσι ἔξαφνα;

ΚΑΛΥΨΩ (*μὲ τὸ ἴδιον ὕφος:*) — Ὅσα καὶ νὰ λέγῃ ἡ γιαγιά, ἐγὼ τὸν θεωρῶ μισο-χωρικόν, ἐὰν δὲν εἶνε καὶ ὁλόκληρος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀφοῦ κατοικῇ εἰς μίαν ἔπαυλιν, μὲ ποίους ἄλλους θὰ συναναστρέφεται παρὰ μὲ χωρικούς;

ΚΑΛΥΨΩ: — Ἀπορῶ πῶς ὁ πατέρας του, ποῦ εἶνε τόσῳ πλούσιος, δὲν τὸν ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ λάβῃ μίαν ἀνατροφήν, ὅπως ἁρμόζει εἰς τὴν τάξιν του.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι ποῦ δὲν ἐννοοῦν τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηνῶν... Τέλος πάντων, θὰ τὸν ἰδοῦμε καὶ αὐτόν, δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ· ὅπου εἶνε θὰ φανῇ, ἐὰν ἔλθῃ μὲ τὸν σιδηρόδρομον τῶν τεσσάρων. Ἐὰν ἐπλησιάζαμε 'ς τὸ παράθυρο, ἴσως θὰ τὸν ἐβλέπαμεν ἐνωρίτερα.

ΚΑΛΥΨΩ: — Ναί, ἀλλὰ θὰ φανοῦμε ὅτι περιμένομε σὰν περίεργα ζῷα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ὦ" γιά, ἕνα τέτοιο πρόσωπο, δὲν ἀξίζει τόση προφύλαξις.

ΚΑΛΥΨΩ: — Ἄφισε ποῦ θ' ἀκούσωμε καὶ τὸν κρότο τῆς ἀμάξης.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ποιᾶς ἀμάξης;

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις ΑΙΚ. Γ. Π.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Καὶ ἄλλο αὐτόματον

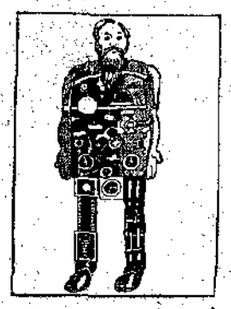

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο αὐτόματον, κατασκευασθὲν ὑπὸ Γάλλου μηχανικοῦ, ἀκόμη τελειότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον. Τὸ αὐτόματον αὐτό, κινούμενον ἐπίσης δι' ἠλεκτρισμοῦ, περιπατεῖ, ὁμιλεῖ, τραγουδεῖ καὶ σφυρίζει ὡς ἀληθινὸς ἄνθρωπος! Εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα εἶνε γυμνόν, διὰ νὰ φαίνεται ὁ πολύπλοκος μηχανισμός του.

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Τὸ ἄγαλμα τοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ, τοῦ μεγάλου Ἄγγλου πολιτικοῦ, ἐπὶ ὑψηλοῦ βάθρου παρὰ τὸν πύργον τοῦ Βουλευτηρίου, εἰς τὸ Λονδῖνον, εἶνε οὕτω πως τοποθετημένον, κατὰ σύμπτωσιν, ὥστε ὅταν τὸ κυττάζῃ κανεὶς ἀπὸ ἕνα μέρος, νομίζει ὅτι ὁ Βήκονσφηλδ ἔχει φωτοστέφανον περὶ τὴν κεφαλήν, ὅπως αἱ εἰκόνες τῶν ἁγίων. Εἶνε ἁπλούστατα τὸ ὡρολόγιον τοῦ πύργου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πίπτει ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸν σκύλον του, ἀλλ' ἐξαφνα τὸν ἔχασε ἀπὸ κοντά του. Μήπως τὸν βλέπετε πουθενά;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του *μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.* Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν *διὰ κλήρου* μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως *δωρεάν.*

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζοίσης Κυανολεύκου

ΘΡΕ	ΦΑΗ	ΔΟ	ΡΙ
ΤΟ	ΨΕ	ΤΟ	ΚΑΙ
ΝΑ	ΧΕΙ	ΦΕΙ	ΚΑ
ΣΕ	ΝΑ	ΜΩ	ΔΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ γνωστοτάτη παροιμία.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λέσβου

P**s - * - p**s - **n - va - b**en - l**en.

Νὰ συμπληρωθῇ ἡ Γαλλικὴ αὕτη παροιμία.

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α') Ἡ γυναῖκά του εὑρίσκεται ἐὰν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις, σχηματίζεται τὲ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἑβραίου καὶ τὸ μεταξὺ τῆς γενειάδος του κενόν. — β') Σαρδώ, Κορσική, Κρήτη, Κύπρος. — γ') Racine, Boileau, Corneille, La fontaine.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Προχθές, ἐν ᾧ ἐκαθήμην σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖον, παρετήρησα δυὸ παιδάκια ποὺ κύτταζαν τὰ γλυκίσματα μὲ ὕφος μελαγχολικό.— Τὸ ὕφος παιδιῶν ποὺ δὲν ἔζησαν ποτὲ ξένοιαστη παιδιάτικη ζωή, ἀλλὰ ποὺ ἀπὸ πολὺ μικρὰ ἔμαθαν νὰ ὑποφέρουν, νὰ πεινοῦν.

«Τί ὡραῖα ποὺ 'μοιάζουν αὐτὰ τὰ γλυκά, πῶς θὰ ἤθελα νὰ τὰ δοκιμάσω!» εἶπε τὸ μικρότερο.

«Αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς, εἶναι γιὰ τοὺς πλουσίους» ἀπήντησε τὸ ἄλλο μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό.

«Μά γιατὶ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς;» ἠρώτησε πάλι τὸ μικρὸ μὲ παράπονο.

Τὸ παράπονο καὶ ὁ στεναγμὸς αὐτὸς πῆγαν στὴν καρδιά μου καὶ ἀγόρασα ἀπὸ ἕνα γλύκισμα στὰ μικρὰ παραπονεμένα.

Τὸ μικρὸ ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὸ τρώγῃ μὲ ἀπόλαυσι, μὰ τὸ μεγάλο δὲν τὸ ἐμπιστεύθη.

«Γιατὶ δὲν τὸ τρώς;» τὸ ἠρώτησα.

«Ἡ μαμὰ εἶναι ἄρρωστη, ἀπήντησε, καὶ δὲν ἔχει ὄρεξι. Τὸ γλύκισμα θὰ τῆς ἄρεσῃ».

Τὸ μικρὰ ποὺ εἶχε φάγει τὸ μισὸ περίπου, τοῦ ἔδωκε τότε τὸ ὑπόλοιπο, καὶ εἶπε.

«Νά, πάρε νὰ φᾷς κ' ἐσύ, ἐγὼ δὲν θέλω ἄλλο».

Τὰ ἐκύτταξα μὲ θαυμασμό. Αὐτὰ τὰ παιδιά, τἀδύποτα ποτέ τους δὲν εἶχαν φάγει γλυκίσματα, τὰ ἐθυσίαζαν, τὸ ἕνα γιὰ τὴν μητέρα του, τὸ ἄλλο γιὰ τὸ ἀδέλφι του, ἐνῷ τόσα παιδιά, ποὺ τρῶνε γλύκισμα κάθε μέρα, ποὺ ἀπολαμβάνουν κάθε εὐχαρίστησι, δὲν κάνουν τὴν παραμικρὴ θυσία γιὰ τοὺς ἄλλους.

Σχολεῖον εἶναι ἡ δυστυχία, σχολεῖον ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μερικοὶ εὐγενεῖς ψυχαὶ διδάσκονται τὰς ὑψηλοτέρας ἀρετάς.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΕΤΣΙ ΤΟ ΘΕΛΕΙ Ο ΘΕΟΣ

Πάντα μία ἡμέρα γενεθλίων, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἑορτάζων εἶνε ὁ πλέον μικρὸς τοῦ σπιτιοῦ, καί, ὅς τὸ εἰπῶ. ἀγόρι ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ κορίτσια, εἶνε ἡμέρα ποὺ δὲν περνᾷ λησμονημένη. Συνέπεσε φέτος μὲ τὴν Μεγάλη Δευτέρα. Ὁ Πατέρας, ἀντὶ ἄλλης χαρᾶς, ἐβιάσθη νὰ στείλῃ τὸ ἀρνάκι τοῦ Πάσχα, ἕνα θαυμάσιον ζῶον, μὲ ἕνα ἀστρακὰν δερματάκι τοῦ καψὲ τὸ χρῶμα, μὲ κορυφὴν καὶ ἄκρα λευκά. Παράποτε ὡραῖον.

Ὁ μικρὸς ἑορτάζων ἐχοροπήδησε, τὸ ἔσφιξε, τὸ ἐφίλησε καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν αἱ μικραί του σχολικαὶ ἐργασίαι ἔπαυσαν, καὶ μὲ τὸ τριφύλλι εἰς τὸ χέρι, τὸ ἐτάγιζε.

Τὸ πρωΐ, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτιά του, λέγει:—Μαμμᾶ μου, καὶ αὐτὸ τὸ ἀρνάκι θὰ σφαχθῇ;—Ναί, παιδί μου, ἀλλὰ ἔχεις ἀκόμη καιρὸ νὰ τὸ χαρῇς.

—Ἄχ γιατὶ πιὰ αὐτὸ ποὺ εἶνε τόσο ὡραῖο!—Ἔτσι θέλει ὁ Θεός.

—Ὤ, ὅλο ἔτσι θὰ μοῦ λέγεις; Προχθὲς τὰ ὀρτυκάκια ποὺ ζοῦν ἥσυχα στὰ κλουβιά τους, τὰ σκοτώσανε: τὰ ὀρνιθάκια ποὺ τὰ μεγάλωσα, τὰ σφάξανε: εἰς τὸν πόλεμο, ἐκεῖ ἄνθρωποι εἶνε ποὺ πεθαίνουνε καὶ μοῦ λέγεις πάντα τὸ ἴδιο.

—Καὶ τώρα σοῦ τὸ ξαναλέγω, παιδί μου. Ἔτσι τὸ θέλει ὁ Θεός.

—Ναί ἔ, ἔ.

Καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

7. ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Εἶναι πρωὶ ἀνοιξιάτικο.
Λαμπρὸ καὶ φλογοβόλο
Ὅλα σὰν νάχουν μιὰ ζωή
τ' τὸ φῶς. Γαλήνη ἁπλώνει
τ' τὴ γῆ τὴν καταπράσινη,
καὶ 'ς τὸν γαλάζιο θόλο...
Μά, λές, πῶς σμίγουν μέσα της
μιᾶς λειτουργίας οἱ στόνοι.

Ποὺ ἀπὸ χιλιάδες ὄργανα,
παντοῦ κρυμμένα, ὑψώνει,
μὲ τύμπανα καὶ Σάλπιγγες
καὶ ψαλμῳδιὲς κρυφές...
Σημαιοστόλιστη ἡ ἐξοχὴ
γελᾷ καὶ καμαρώνει.
κ' ἡ πεταλοῦδες λειτουργοῦν
μὲ γύρους καὶ στροφές...

Κι' ἀπ' τὴν καρδιὰ — ποὺ ἐφώλιασε
τὸ μαῦρο χελιδόνι
ξενιτεμμένο ὡς σήμερα
'στὴν ἄσπρη ἀμιγδαλιά της,
ὁ ἴδιος ψαλμὸς ἐκχύνεται
κρυφὸς καὶ γιγαντώνει.

Ἀνοιξις! Πράσινη ἐμμορφιὰ
κατάλευκη γλυκιὴ
Ἀνοιξις! Πετεινοὶ λοιδοῦν
μακρυὰ τὸ μήνυμά της
σὰν σήμαντρο ἀναστάσιμο,
οὐράνιο γλυκύ.

Τέλλος Ἄγρας

Ο ΠΑΣΒΑΝΤΗΣ

Βροχή, ἀστραπές, βροντές, μεγάλο κακό. Ψυχὴ στοὺς δρόμους. Ὅλοι κοιμοῦνται ἥσυχα. Μόνον τὸ ὁλόξ ἀγρυπνᾷ μέσα καὶ ὁ πασβάντης (νυκτοφύλακας) ἔξω. Σημαίνει τὸ πρῶτο μεσάνυχτα καὶ μόλις ἀκούεται τὸ ἀσθενικὸ καὶ ρυθμικὸ τοῦ ῥαβδιοῦ κτύπημα τοῦ πασβάντη, ποὺ ἄγρυπνος φυλάγει. Κτυπᾷ σὰν νὰ μᾶς λέγῃ: «Κοιμοῦστε ξένοιαστα, ἐγὼ ἀγρυπνῶ γιὰ σᾶς. Εἶναι κ' αὐτό, βλέπετε μετὰ ἀπὸ τῆς ἀνατολίτικες παρέξενες συνήθειες ποὺ ξετρελλαίνουν τοὺς ποιητάς. «Κάνε γλήγορα νάνι, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ πασβάντης» λένε ἡ ντάντες στὰ παιδιά. Αὐτὸς τὰ κοιμίζει ἀπὸ φόβο καὶ δὲν ἀφίνει νὰ κλείσουνε μάτι τοὺς ξένους, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἀκοῦνε. Ὅλη τὴν νύκτα γυρίζει ἄγρυπνος μὲ μόνο τὸ ῥαβδί του γιὰ σύντροφο. Μὰ νὰ καὶ ἔρχεται. Πάει πιὰ χάθηκε τὸ σκοτάδι, μαζὺ μ' αὐτὸ κι' ὁ Πασβάντης. Πάει κι' αὐτὸς νὰ ἀναπαυθῇ. Δυστυχισμένε ἄνθρωπε, ποὺ κάνεις τὴν νύκτα μέρα γιὰ τὴν ξένη ἡσυχία.

Δύναμις τῆς Θελήσεως

Ο ΓΑΤΟΣ ΜΟΥ

Ἔχω ἕνα ὡραῖο γάτο καὶ τὸν καμαρώνω, Πρὶν ξυπνήσω, θὰ ἔλθῃ νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ κεφαλάκι του τὴν πόρτα τῆς κάμαρᾶς μου, σὰ νὰ μοῦ λέῃ, ὅτι εἶνε ὥρα πλέον νὰ σηκωθῶ. Αὐτὸ γίνεται κάθε πρωΐ. Σηκώνομαι νὰ ἑτοιμασθῶ διὰ τὸ σχολεῖον καὶ αὐτὸς μαζύ μου καὶ ὅλο τρίβεται 'σκὰ πόδια μου. Κατόπιν παίρνομε τὸ γάλα σχεδὸν μαζύ, ξεύρετε εἶνε καὶ λίγο καλομαθημένος· θέλει ἐκλεκτὸ φαγητὸ καὶ καλοὺς μεζέδες, ἀπὸ τὰ ποντίκια ὅμως εἶνε πολὺ μακρυά. Δὲν τὸν μέλει καθόλου. Τοῦ ἀρέσει νὰ κάθεται ἐπάνω στὰ χαλιὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ καλλίτερα μέρη, καὶ ἐγὼ τοῦ συγχωρῶ ὅλα, γιατὶ τὸν ἀγαπῶ. Προχθὲς, ἐνῶ ἐδιάβαζα τὴν ἀγαπημένην μου Διάπλασιν, ἦλθε μὲ τὰ νύχια του καὶ μοῦ τὴν ἔσχισε. Ἐγὼ ἐθύμωσα πλέον καὶ τὸν ἔδιωξα. Μὰ εἶχε γίνει ἀνυπόφορος. Τότε ἐκεῖνος ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον, συνῆψε μονομαχίαν μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα γάταρον τῆς γειτονιᾶς, καὶ δὲν μὲ ἄφησαν νὰ διαβάσω μισὴ ὥρα. Ἔπειτα ἐπῆγεν εἰς ἕνα συνέδριον μυγῶν καὶ ἐπάλεψε ὥραν ἀρκετὴν, ἀφίσας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης πολλὰς μύγας νεκράς. Καὶ τότε πλέον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ «Ἄρης», ποὺ μὲ τῆς μύγες πάλεψε παῖζος καὶ καβαλλάρης.

Μία Μαργαρίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Χριστὸς Ἀνέστη, Φάων.
—Εὐχαριστῶ!
—!!!!

Ἐσταλὴν ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

* * *

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐθύμωσε μὲ τὸν ὑπηρέτην της καὶ τοῦ λέγει:

—Χιῶν τετράκοδον μὲ πενῆντα πόδια!

Ἐσταλὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος

* * *

Τὴν πρωΐ τὴν ἡ Λιλίκα τρέχει στὴ μητέρα της μὲ χαρὰ καὶ τῆς λέγει:

—Μαμμά, ἐγέλασα σήμερα ἕνα κύριο! Μὲ ρώτησε πῶς μὲ λένε, κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα Σοφία!

Ἐσταλὴν ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἠπείρου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, *ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50.)*

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας, Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 98 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22αν Ἀπριλίου 1914.

ΤΟ ψευδώνυμόν σου, *Ἀρβόλα*, μοῦ ἄρεσε· συνήθως ὅμως, εἰς τὰς πρώτας ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου, διὰ τῶν ὁποίων μοῦ προτείνουν τὸ ψευδώνυμόν των, δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς, ἀρκουμένη εἰς τὴν ἔγκρισιν αὐτοῦ τοῦ ψευδωνύμου. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ παρεξηγήσῃς. Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ 4ον φύλλον. Γράφε μου συχνά.

Δὲν ἐπερίμενα ποτέ, *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο*, ὅτι θὰ ἔκαμνες τόσον καιρὸν νὰ μοῦ ξαναγράψῃς ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτόν σου γράμμα. Νὰ πιστεύσω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶσαι τακτικώτερος; Ἀφοῦ τὸ λέγεις, τὸ πιστεύω. Τὸ Κυβόλεξον τὸ ἐξήγησα εἰς προηγούμενον φύλλον. Ὅσον διὰ τὸ Κρυπτογραφικόν, ἰδού: Ὀνομάζομεν μὲ ἀριθμούς, ἀριθμοῦμεν, τὰ στοιχεῖα μιᾶς λέξεως: (π. χ. 121134=*πάππος*). Κατόπιν, σχηματίζομεν λέξεις ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς πρώτης αὐτῆς λέξεως, ὅσαι σχηματίζονται, λαμβάνοντες κάθε φορὰν ἀπὸ ἓν στοιχεῖον κατὰ σειρὰν ὡς ἀρχικόν· (π. χ. 213=*πάπ*. 3134=*πάπ*. 434=*πάς*.) Παρατάσσοντες δὲ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὸ σημαινόμενον ἑκάστης λέξεως, ζητοῦμεν νὰ μαντεύσῃς ὅλα. Ὁ τύπος εἶνε αὐτός:

1 2 1 1 3 4 = Συγγενής.
2 1 3 = Πρόθεσις.
3 1 3 4 = Ὑγρόν.
4 3 4 = Ἀντωνυμία.

Σημείωσε ἀκόμη, ὅτι ὅταν ἀριθμοῦμεν τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχικῆς λέξεως, πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς τὰ ὅμοια τὸν ἴδιον ἀριθμόν. Π. χ. εἰς τὴν λέξιν *πάππος*, τὸ Π εἶνε 1. Ὥστε ὅπου εἶνε Π, πάλιν γράφομεν 1. Οὕτως ἡ λέξις *θάλασσα* μὲ ἀριθμοὺς σημειοῦται: 1232442. Ἐπίσης, αἱ ἄλλαι λέξεις ποὺ θὰ σχηματισθοῦν ἀπὸ τὸ *θάλασσα*, πρέπει νὰ ἔχουν κατὰ σειρὰν ἀρχικὰ α, λ, σ. (π. χ. ἅλς, λᾶς, σάλα.) Καὶ τὸ Κρυπτογραφικὸν συμπληροῦται. Δύο λέξεις, μὲ τὸ ἴδιον ἀρχικόν, δὲν ἐπιτρέπονται.

Βιολέττα τῆς Πάρμας, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς Κυδωνιάτας φίλους μου. Δώτι ὅλοι, ὡς λέγεις, προσπαθοῦν νὰ κάμουν κάτι, καὶ ὅλοι μοῦ ἔχουν γράψῃ ἄλλος δύο καὶ ἄλλος τρεῖς. Καὶ ναί μὲν «εἰς τὸ ξεσπάθωμα σᾶς περνᾷ ὁ *Αἰολεὺς* ποὺ ἔχει κάμῃ ἕως δέκα συνδρομητὰς κ' ἐξακολουθεῖ νὰ κάμνῃ», ἀλλὰ νομίζω ὅτι, μὲ τὴν ἀγάπην καὶ μὲ τὸν ζῆλον ποὺ ἔχετε, εἰμπορεῖτε νὰ τὸν φθάσετε καὶ σεῖς.

Ἡ *Ψαροπούλα*—καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν,—μοῦ στέλνει τὴν ἑξῆς ἐνδιαφέρουσαν στατιστικήν. «Κατὰ τὸ ἔτος 1913 ἀπενεμήθησαν βραβεῖα ἐν ὅλῳ 139, ἐκ τῶν ὁποίων 90 εἰς ἀγόρια καὶ 49 μόνον εἰς κορίτσια. Εἰς τὴν Σ. Σ. Συνδρομητῶν, ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1913, 367 κομμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων 202 ἐστάλησαν ἀπὸ ἀγόρια καὶ 165 ἀπὸ κορίτσια. Τὸ ἴδιον ἔτος ἐνεκρίθησαν 580 ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ὁποίων 329 ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ 251 εἰς κορίτσια.» Καὶ προσθέτει: «Τί κρῖμα νὰ ἔρχωνται πάντα τἀγόρια πρῶτα!»

Γεγαντομάχε Ἕλλην, ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1914, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, μὲ προθεσμίαν ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνός. Ἔγετέ το ἀπὸ τώρα ὅπ' ὄψει σας ὅλοι, διὰ νὰρχίσετε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἑτοιμάζετε τὰς συλλογάς σας. Θὰ σᾶς ζητήσω πάλιν νὰ μοῦ κάμετε 10 ἕως 15 Ἀσκήσεις *διαφόρων εἰδῶν* καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλετε ὅλος μαζί, μὲ τὰς λύσεις των, ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Προσπαθήσατε νὰ εἶνε ὡραῖαι, πρωτότυποι, νέαι. Μὴ βιασθῆτε! Ἔχετε καιρὸν νὰ ἐργασθῆτε καὶ κάμετε κάτι καλόν.

Ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, ποὺ τῆς ἄρεσαν πολὺ ὅσα μοῦ ἔγραψεν ἡ *Ἀνθισμένη Βαμβακιά*, δὲν παραδέχεται μόνον, ὅτι εἰς τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου δὲν ὑπάρχει «τὸ περισσότερο».—«Ὅταν ἐγώ, λέγει, πρωτογράφηκα συνδρομήτριά σου, βεβαίως σ' ἀγαποῦσα· ἀλλὰ λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι τώρα σ' ἀγαπῶ. Ὅταν πρωτοείδα τὸ ψευδώνυμόν μου τυπωμένον, καταλάβα τὴν ἀγάπην ποὺ σοῦχουν οἱ συνδρομηταί σου. Ἀλλ' ὅταν ἐβραβεύθην, μοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν εἶχα ἐμπρός μου τυπωμένο χαρτί, ἀλλὰ ἕνα φίλτρο γιὰ εὐτυχία, καὶ τώρα, ὅταν σὲ λαμβάνω, αὐτὸ ἀκριβῶς αἰσθάνομαι. Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ περισσότερο στὴν ἀγάπη σου.»

Ἡ ἀγαπητή μου *Λευκὴ Σακελλαροπούλου*, ἡ γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας *Ξανθὴ Μουρμέ*, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνάς της μὲ τὸν κ. Τάκην Ρικάκην, πρωτοδίκην. Μοῦ τωχε γράψει, λέγει, ἀπὸ τὸ Πάσχα· ἀλλὰ κάποιο παιδὶ ἔβαλε φωτιὰ στὸ γραμματοκιβώτιο τῆς γειτονιάς της· καὶ φαίνεται ὅτι τὸ γράμμα της ἐκάη. — Ὁρίστε! ἔπρεπε ποτὲ νὰ καίωνται γράμματα μὲ τόσον χαροποιὰς εἰδήσεις; Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ἡ φωτιὰ δὲν διαλέγει. Λοιπόν, καλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου.

Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα. Ἰδὲ τί λέγω παραπάνω καὶ εἰς τὴν *Βιολέτταν τῆς Πάρμας*. Τἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα, καὶ θὰ εἶχον δημοσιευθῇ, ἂν δὲν προηγοῦντο ἄλλα ἐπείγοντα ἀποτελέσματα καὶ προκηρύξεις. Ὁ δὲ χῶρός μου, βλέπεις, πάντοτε μετρημένος.

«Εἶμαι φανατικὸς κατὰ τῆς δημοτικῆς, τῆς κατ' ἐμὲ μαλλιαρῆς, ὥστε τὰ διηγήματα τοῦ Ἀδάμ τὰ σιχαίνομαι.» Πιστὸς νομίζετε μοῦ τὰ γράφει αὐτά; ὁ κ. Μιστριώτης; Ὄχι βέβαιον ἕνα παιδ' τῆς Διαπλάσεως, ὁ *Φάων*. Ἂς τὰ βλέπουν, ὅσοι μοῦ λέγουν ὅτι πρέπει νὰ δημοσιεύω καὶ πρωτότυπα ἑλληνικὰ ῥμυθιστορήματα. Μὰ εἰς τί γλῶσσαν, ἀφοῦ ὅλοι οἱ συγγραφεῖς μας γράφουν σήμερον τὴν κατὰ *Φάωνα* Μαλλιαρήν; Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ *Φάων* ὡς ἐπιτοπλείστον δημοτικὴν γράφει.

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, νομίζω ὅτι κάμνεις σόφισμα. Τὸ *βούλεσθαι* εἰμπορεῖ νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὸ *δύνασθαι*, ὅταν εἶνε ἀναλόγως ἰσχυρόν, τὸ *δύνασθαι* ὅμως ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸ *βούλεσθαι*. Ὅσην δύναμιν καὶ ἂν ἔχῃ κανείς, ἂν δὲν θέλῃ κηπόλα, δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε· ἐνῷ ἀπεναντίας ὅταν θέλῃ πολὺ κάτι τι, εἰμπορεῖ ἐκ τῆς θελήσεως νὰντλήσῃ καὶ τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάμῃ. Ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι διὰ νὰ δείξωμεν τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς θελήσεως, μεταχειριζόμεθα μίαν ὑπερβολήν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ παίρνῃς κατὰ γράμμα. Ἔξαφνα, ὅσον καὶ ἂν θέλῃση κανείς, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ ἄγγελος μὲ πτερά.

Ἀ, τί χαρὰ! κι' ἄλλοι ἀραβῶνες. Ἡ ἀγαπητὴ καὶ παλαιά μου συνδρομήτρια *Κατίνα Ν. Γεωργοπούλου*, ἐν Πειραιεῖ, ἠραβωνίσθη τὸν ἐξ Ἀθηνῶν διοικητὴν κ. Ἀλκ. Ζωϊόπουλον. Νὰ ζήσουν!

Ἐφέτος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δαφνοστεφὴς Γαλανόλευκος*, *Κοσανὴ Γιαννιωτοπούλα*, *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Κάστρον Καλαμῶν*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μὲ τὴν πετσέτα» τῆς *Ἐλευθερωθείσης Ἠπείρου*—«Ἀπὸ τὸ περιβόλι» τῆς *Ὀμηριάδος*—«Ῥεμβασμοὶ» τοῦ *Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ*—«Ἀπὸ τὸ λεξικόν μου» τῆς *Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων*—«Δῶρον» τοῦ *Φάωνος*—«Στὴν Ἐλευσίνα» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*—«Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα» τοῦ *Ἐνδόξου Σουλίου*—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐν ἐπεισοδίοις τοῦ πολέμου»—«Ἄνθρωπος-Φύσις»—«Ἀθῆναι Φάληρον» (Ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀπότομος Βράχος*, κ. *Μπάτης τοῦ Σορωνικοῦ*, ἀ. (Γ.Μ.) *Τσιγγρέλλα* κ. (Π.Π.) *Ὀαρικὴ Ἰθάκη*, ἀ. (Θ.Κ.) *Βέτο*, κ. (Τ.Ε.) κ. *Παιδικὴ Καρδιά*, κ. (Σ.Β.) *Θεὰ Ἔρις*, κ. (Μ.Ν.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀπότομος Βράχος* (0) μὲ *Λήθην*, *Ἀεροπεζοναύτην*—ἡ *Κυριακὴ Μέλισσα* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν*, *Ξανθὴν Νεράϊδα*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Ἡρωϊκὴν Σάμον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Αὐτόνομον Ἤπειρον* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) *Νικηφόρον Στόλον* (ναί· καὶ τὰ χρήματα εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς εἴτε καθ' ἑβδομάδα εἴτε κατὰ φύλλον) *Ναυτάκι τῆς Λέσβου* (ἔστειλα) *Λήθην* (ἄ, δὲν εἰμπορῶ νὰ μεροληπτήσω ἐπειδὴ εἶμαι . . . γυναῖκα!) *Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἂν οἱ διαθέσιμοι τόμοι δὲν ἐξαντληθοῦν μέχρι τῆς 31 Μαΐου, τὸ προνόμιον θὰ παραταθῇ· ἂν ὅμως ἐξαντληθοῦν ὡς τότε, δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ γορασῃς κατόπιν μὲ τὰς τιμάς τοῦ προνομίου) *Ξανθὴν Νεράϊδαν* (ἐλήφθησαν γράφε μου τώρα ποῦ ἐμεγάλωσεν ἡ ἡμέρα) *Ὀμηριάδα* (ἔστειλα προχθὲς 1-19) *Ἥρως τοῦ 1913* (αὐστηρότερα: νὰ ἐγκρίνω δηλαδὴ μόνον ὅσα θὰ δημοσιεύωνται, δηλαδὴ ὅσα χωροῦν εἰς μίαν σελίδα· πολὺ δύσκολον! τὰ περισσότερα εἶνε σχεδὸν ἰσοδύναμα) *Τρυπακάριδο* (χαίρω ποῦ ἔγεινες ἐντελῶς καλά· ζω-

γράψισέ το εἰς πρινόν χαρτί μὲ μαύρην μελάνην') *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρώφ* (ναί, περισσεύουν δύο-τρία λυσόχαρτα, δεύτι εἰμπορεῖ νὰ χάσῃ κανείς κανένα, νὰ τὸ μουντζουρώσῃ κλπ. διὰ τὸ ἄλλο; ἰδὲς τί λέγω παραπάνω') *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν* ('ἔστειλα') *Μίαν Μαργαρίταν* (ὡραία ἡ ἐκδρομή;) *Ἥρωα τῆς Τζουμαγιᾶς, Δωδωναῖον, Ἀφρισμένον Πέλαγος, Ἑλλὰς Χαῖρε, Φάρον τῆς Αἰγίνης*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἀπριλίου, θὰ παπανέησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Ἰουνίου).

205. Δεξίγριφος

Μιὰ νότα μὲ σχῆμα
Ἂν ἑνώσω γνωστό,
Νηὶ παραχρῆμα
Θὰ σοῦ κάμω μικρό.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

206. Στοιχειόγριφος

Τὸ κεφάλι του τοῦ βγάζεις
Καὶ τὸν τράχηλο τοῦ ἀλλάζεις·
Καὶ μὲ τοῦτο στὸ λεπτό,
Φίλε λῦτα, θενὰ εὕρῃς,
Ἀπὸ ρήτορα παλιό,
Τὸν φιλόσοφο ποὺ ξεύρεις.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

207. Ἀναγραμματισμὸς

Ὡραῖο ζῶον, οἰκεῖόν
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς,
Ἀρκεῖ ποτάμι Ἱσπανικὸν
Νὰ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

208. Ἀστὴρ

* * * Νὰ ἀντικαταστήσῃς οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκω-
* * * **Α** * * * νται: ὁριζοντίως νῆσος
* * * ἱστορική, καθέτως μοῦσα,
* * * διαγωνίως δὲ χώρα τῆς
* * * Ἑλλάδος καὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

209. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 2 6 7 8 9	= Δένδρον.
2 4 5 8 9	= Διαφανές.
3 4 5 8 9	= Ἐπίθετον.
4 2 5 8 9	= Μουσικὸν ὄργανον.
5 2 3 8 9	= Ἄγριον ζῶον.
6 2 5 8 9	= Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
7 1 5 8 9	= Ἀνάπαυσις.
8 2 7 8 9	= Ἀντωνυμία.
9 1 6 7 8 9	= Ἐπίθετον.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Ἀπολειπθέντος Ἰδεώδους

210. Ἐπιγραφὴ

Π Δ
ΕΔΙ ΙΕΥ
ΣΙΝΕΓΑ ΔΕΝΟΟΕ
ΟΔΟΤΡΕΣΟΝΟΝΓΡ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

211. Μικτὸν

κψ - ξλ - αε - ιαη

Ἐσταλὴ ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

212. Διπλῆ Μεσοστιχὶς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ δεύτερα κοινότατον τρόφιμον.

1, Φυτὸν ἐδώδιμον, σαλατικόν. 2, Πτηνὸν ᾠδικόν. 3, Πατὴρ τῆς Ἀθηναΐδος. 4, Ἓν οἱονδήποτε χρονικὸν διάστημα, συνώνυμον μὲ τὸ ἐποχή. 5, Νεώτερος Ἕλλην ἐθνικὸς ποιητής.

(Καὶ αἱ πέντε ζητούμεναι λέξεις εἶνε ὀκταψήφιαι.)

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Πειρασιοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5

45. Πυραμὶς (πυρά, μῦς.) — 46. Ἱσπανία (εἰς Πᾶν ἴα). 47. Ἡρόδος, τὸ ῥόδον. — 48. Πεύκη, λεύκη.

49. **ΣΙΚΕΛΙΑ**
ΠΥΡΑΛΙΣ
ΑΡ**ΜΕ**ΝΙΑ
ΣΙΔ**Η**ΡΟΣ
ΑΡ**ΤΕ**ΜΙΣ
Σ**Τ**ΡΥΜΩΝ
ΑΚΡΙΤΑΣ

50. Ἡ μετοχὴ (μὲ τὸ χι.) — 51. ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ (Ἶρις, Ρῆνος, ἠνίον, νίκη, Κορσική, οἶνος, Σειρήν.) — 52. ΓΟΝΕΙΣΤΙΜΑ (Γλυκύς, Ὀξύς, Νημεμία, Εἰλικρινής, Ἰσθμός, Σώφρων, Τέλος, Ἱκανός, Μαῦρος, Ἀθῶος.) — 53. Ὑστερνή μου γνῶσι νὰ σὲ εἶχα πρῶτα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 57]

Ἡ «*Ἕνωσις*» πρέπει νὰ μὲ διαγράψῃ ἀπὸ τὸ ψηφοδέλτιό της, ἀφοῦ φωνάζω: ὅσοι ἀντιγράφουν ψηφοδέλτια Συλλόγων καταστρέφουν τὸν ὡραῖο σκοπὸ τοῦ Δημοψηφίσματος.

Ὁ Νικητής.

[ΙΔ' — 58]

ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος Α' τριμήν.

[ΙΔ' — 59]

Παραιτοῦμαι τῆς ὑποψηφιότητος

Ἑλλὰς τοῦ Ῥήγα

Δυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ λάβω ἀντιπροσωπείαν *Συλλόγου «Κρήτης»*. Σᾶς προτείνω ἀλληλογραφίαν. Δέχεσθε, *Δοξασμένε Ῥήνε*; — *Μπουμπουλίνα.* *(ΙΔ, 60)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 161.)

ΑΘΗΝΩΝ: Πυθαγ. Κ. Κατζώνης, Γ. Ε. Μανδρᾶς, Δημ. Καλλίνικος, Κ. Ν. Ἀλιβιζάτος, Ρηγ. Ν. Ἀλιβιζάτου, Ξενία Κωνσταντινίδου, Ἀμαλία Γ. Μοράκη, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Κ. Κανάρης.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γιολφ. Θ. Ἀγγούρης (δίς).

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Γ. Καρούζος, Ἀθ. Ι. Καρούζος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπάκης, Κλειὼ Παπαγεωργίου

ΘΗΒΩΝ: Σωκ. Ν. Παυλίνος.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδρ. Μαράτος, Ἐρασμία Μαυροκεφάλου, Παν. Σ. Κουβαράς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Π. Καχρίλος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξᾶς.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Αἰολεύς, Ροδόεσσα Αὐγή, Κ. Ν. Νταμντούμη, Β. Ν. Ντιαμντούμη, Μαρία Ν. Νταμντούμη, Στράτος Ν. Νταμντούμης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ντίβα Κ. Περτουντζῆ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξαποστόλος, Ἑλληνικὴ Ἡμιωλία, Ροδωνιά.

ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Τοῦλα Παπαχρονοπούλου, Πατρινὸ Ναυτόπουλο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐστρ. Μ. Μανωλόπουλος.

ΣΑΜΟΥ: Χ. Γεωργιάδης, Φειδ. Ν. Πανὸς Ἐφεδρος Μπιμπίκος, Θ. Στεφανίδης, Γ. Νίκολας.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. Ἀγγελομάτης.

ΣΥΡΟΥ: Ι. Ν. Μωραΐτης.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Κ. Καρότσης, Σωτ. Τζωρτζόπουλος, Κ. Θ. Κριεμάδης.

ΥΔΡΑΣ: Π. Ι. Παντελάκης, Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Μ. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πειραιεῖ, καὶ ΠΑΝΟΣ Ι. ΠΑΝΤΕΛΑΚΗΣ ἐν Ὕδρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου διὰ τρεῖς μῆνας.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2033, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρις τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἀπριλίου 1914. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

815, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης,

490, 233, ἐκέρδισαν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

1121, 157, 619, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

372, 27, 1642, 1833, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

204, 1896, 880, 319, 1510, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1975, 949, 1488, 90, 2026, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

701, 1018, 555, 1812, 1700, 1547, 415, 2008, 1765, 1381, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.

1845, 164, 1236, 1669, 171, 513, 1861, 1954, 447, 844, 1571, 789, 212, 1464, 653, 1092, 796, 1618, 586, 973, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἰουλίου 1914. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Δευτέρας.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν». ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2556